

Sygn. akt: I C 62/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Mleczko - Pawlikowska
Protokolant:	sekr. sądowy Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Chełmnie

sprawy z powództwa: Powiatu (...)

przeciwko: P. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda Powiatu (...) kwotę 13 359,75 zł (trzynaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2014r. do dnia zapłaty, z uwzględnieniem ich zmiennej stopy procentowej,

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 170 zł (sto siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. Nakazuje pobrać od pozwanego P. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie kwotę 501 zł (pięćset jeden złotych) tytułem kosztów sądowych.

Sędzia Sądu Rejonowego

Monika Mleczko - Pawlikowska

Sygn. akt I C 62/16

ZARZĄDZENIE

Powód Powiat (...) reprezentowany przez Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w C., wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 13 359,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lipca 2014r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż Starosta Powiatu (...) w imieniu Powiatu (...) z upoważnienia którego działał Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w C. przyznał Firmie (...), na jego wniosek - refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego w wysokości 21.910,00 zł. Zabezpieczeniem w/w refundacji był akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika. Refundację przyznano na wyposażenie lub doposażenie 1 stanowiska pracy: czyściciel pojazdów. W tym celu dnia 02.06.2014 r. została zawarta umowa nr (...) o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, a w/w kwota została przekazana pozwanemu. Zgodnie z umową Pozwany zobowiązany był do zatrudniania w pełnym

wymiarze czasu pracy na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy przez okres co najmniej 24 miesiące oraz do utrzymania przez okres co najmniej 24 miesiące stanowiska pracy utworzonego w związku z przyznaną refundacją. W dniu 31.12.2014 r. pozwany poinformował powoda o rozwiązaniu z pracownikiem umowy o pracę w ramach przyznanej refundacji oraz skierowania kolejnych bezrobotnych na wolne miejsce. W styczniu 2015 r. skierowane zostały 4 osoby bezrobotne, ale wróciły z informacją, że pozwany nie prowadzi już działalności. W związku z tym faktem powód przeprowadził kontrolę, w wyniku której okazało się, że pozwany nie prowadzi już działalności od 1,5 miesiąca. W dniu 22.01.2015 r. wpłynęło pismo pozwanego dotyczące skierowania na wolne miejsce pracy w związku z przyznaną refundacją innego bezrobotnego, który był już zatrudniony u pozwanego w ramach przyznanej refundacji, ale na innym stanowisku pracy. W odpowiedzi powód wysłał pismo do pozwanego w celu wyjaśnienia sytuacji czy pozwany prowadzi działalność gospodarczą w wyznaczonym miejscu i czy znajduje się tam sprzęt zakupiony w ramach otrzymanej refundacji. Ponadto powód odpowiedział pozwanemu, że nie wyraża zgody na zmiany wskazane w jego piśmie z dnia 04.02.2015 r. i wezwał go do pisemnej informacji na temat określenia terminu miejsca spotkania ze skierowanymi bezrobotnymi. W tej sprawie powód nie otrzymał odpowiedzi. W dniu 17.03.2015 r. powód podjął decyzję o rozwiązaniu w trybie natychmiastowym umowy i wezwał pozwanego do zwrotu części środków otrzymanych w ramach przyznanej refundacji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji. Do dnia wniesienia pozwu, objęta pozwem kwota nie została zwrócona.

Zarządzeniem z dnia 29 stycznia 2016r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazano sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym.

W odpowiedzi na pozew pozwany P. K. zgłosił zarzut braku zobowiązania ponieważ wykonanie zobowiązania było niemożliwe i było następstwem okoliczności, na które pozwany nie miał wpływu. Pozwany przyznał, iż doszło do zawarcia z powodem umowy. Po rozwiązaniu umowy o pracę z M. T. nie znalazły się osoby zainteresowane podjęciem pracy w myjni. Pozwany zaprzeczył okoliczności dotyczącej tego, że jakkolwiek skierowany bezrobotny był zainteresowany podjęciem pracy. Pozwany podjął działania zmierzające do tego, aby mógł wykonać przyjęte zobowiązanie. Zaproponował powodowi zmianę sposobu świadczenia usług oraz wskazał osobę bezrobotną, która deklarowała chęć pracy w takim systemie. Propozycja ta spotkała się z negatywną odpowiedzią powoda, bez uzasadnienia. Po złożeniu przez powoda oświadczenia o rozwiązaniu umowy, doszło w dniu 9 czerwca 2015 r. do spotkania, na którym strony uzgodniły warunki podpisania aneksu do umowy, na podstawie którego pozwany miał mieć możliwość dokończenia zobowiązania. Pozwany w celu wykonania ustaleń przyjętych na spotkaniu uzgodnił wynajęcie lokalu na prowadzenie myjni stacjonarnej przy ul. (...) oraz porozumiał się z osobą bezrobotną, która spełniała wymagania osoby bezrobotnej, którą można było skierować do pracy na tym stanowisku. Wszystkie te działania, w związku z odstąpieniem powoda od przyjętych ustaleń, stały się bezprzedmiotowe. Zdaniem pozwanego nic nie stało na przeszkodzie, aby umowa mogła zostać przez niego wykonana, a stanowisko powoda, zgodnie z którym nie można podpisać aneksu do umowy, która została rozwiązana, nie ma uzasadnienia.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 2 czerwca 2014 r. została zawarta pomiędzy Starostą Powiatu (...) działającego w imieniu Powiatu (...) z upoważnienia którego działał Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w C., a P. K. (...) P. K. – pracodawcą – umowa nr (...) o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. Zabezpieczeniem refundacji był akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika.

Zgodnie z § 1 umowy, Pracodawca tworzy 1 stanowisko pracy zatrudniając na nim do dnia 1 lipca 2014r. skierowanego przez Urząd Pracy w C. bezrobotnego. Pracodawca zatrudni skierowanego bezrobotnego przez okres co najmniej 24 miesiące, na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatrudniony bezrobotny wykonywać pracę będzie w Firmie (...) ul. (...), (...)-(...) C. na stanowisku pracy czyściciel pojazdów. W § 2 umowy wskazano, iż Powiatowy Urząd Pracy w C. skieruje do Pracodawcy na wyposażenie lub doposażenie stanowiska pracy bezrobotnego spełniającego wymagania i posiadającego kwalifikacje zgodnie z wnioskiem pracodawcy o zawarcie niniejszej umowy. § 3 ust 1 umowy stanowił, iż pracodawca w terminie od dnia zawarcia umowy do dnia 16 czerwca 2014r. poniesie

koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego w wysokości 21 910 zł z przeznaczeniem na wyposażenie stanowiska pracy. Powiatowy Urząd Pracy w C. w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, po dokonaniu czynności wskazanych w ustępie umowy, przekaze Pracodawcy środki Funduszu Pracy z tytułu refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy w wysokości do 21 910 zł.

/dowód: umowa k. 58-60/

W dniu 30 czerwca 2014r. pozwany zatrudnił skierowanego bezrobotnego M. T..

/dowody: okoliczność bezsporna ponadto zeznania M. T. k. 145, przesłuchanie pozwanego k. 145/

W dniu 3 lipca 2014 r. na wskazany przez pozwanego rachunek bankowy wpłynęła kwota 21 310 zł.

/okoliczność bezsporna/

Zgodnie z § 6 umowy Pozwany zobowiązany był do zatrudniania na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego przez okres co najmniej 24 miesięcy oraz do utrzymania przez okres co najmniej 24 miesięcy stanowiska pracy utworzonego w związku z przyznaną refundacją.

/dowód: umowa k. 58-60/

W dniu 31 grudnia 2014r. pozwany poinformował powoda o rozwiązaniu z M. T. umowy o pracę w ramach przyznanej refundacji oraz poprosił o skierowanie kolejnych bezrobotnych na wolne miejsce. Rozwiązanie umowy nastąpiło z inicjatywy pracownika.

/dowody: pismo k. 75, zeznania M. T. k. 145 na okoliczność rozwiązania umowy o pracę, przesłuchanie pozwanego k. 145/

W dniu 21.01.2015 r. pracownik powoda przeprowadził kontrolę w miejscu (...) P. K. ul. (...) w C.. Na miejscu zastano pracownika myjni, który oświadczył, iż pozwany nie prowadzi już w tym miejscu działalności od 1,5 miesiąca, a nowym właścicielem jest Pan M. Z..

/dowód: adnotacja urzędowa k. 77/

Skierowani przez Urząd Pracy kandydaci do pracy nie chcieli podjąć tej pracy, przychodzili jedynie po pieczętki, że się stawili. Pozwany w związku z otwarciem myjni poniósł koszty związane z wyremontowaniem lokalu. Pozwany chciał zminimalizować koszty i w grudniu udostępnił połowę lokalu innej osobie, ponieważ był to lokal dwustanowiskowy. Pozwany przygotował sobie możliwość współpracy z M. H..

/dowód: przesłuchanie pozwanego k. 145/

W dniu 22 stycznia 2015 r. wpłynęło pismo pozwanego dotyczące skierowania na wolne miejsce pracy w związku z przyznaną refundacją innego bezrobotnego – K. T., który był już zatrudniony u pozwanego w ramach przyznanej refundacji, ale na innym stanowisku pracy. W odpowiedzi na to powód wysłał do pozwanego pismo w celu wyjaśnienia sytuacji czy prowadzi działalność gospodarczą w miejscu ul. (...) IB w C., czy znajduje się tam sprzęt zakupiony w ramach otrzymanej refundacji.

/dowody: pisma k. 78, 81/

W dniu 04.02.2015 r. powód otrzymał drogą elektroniczną odpowiedź od pozwanego, w której oświadczył on, iż w związku z tym, iż nie ma z kim prowadzić firmy zgłosił problemy z zatrudnieniem w PUP C. i realizacja umowy została zawieszona. Zawieszona została również działalność myjni. W tej sytuacji pozwany chciałby zatrudnić osobę, która chce pracować i o której wie, że z nim zostanie, tj. K. T..

/dowód: pismo k. 81/

W dniu 11.02.2015 r. powód odpowiedział pozwanemu, że nie wyraża zgody na zmiany wskazane w jego piśmie i poinformował go, iż ponownie przeprowadzi rekrutację osób bezrobotnych zarejestrowanych w tutejszym urzędzie na stanowisko czyściciel pojazdów. Powód wezwał pozwanego do pisemnej informacji na temat określenia terminu miejsca spotkania ze skierowanymi bezrobotnymi. Poinformował również pozwanego o przyczynach niemożności zatrudnienia na utworzonym stanowisku pracy, osoby wskazanej do zatrudnienia przez pozwanego. W kolejnym piśmie pozwany polemizował ze stanowiskiem powoda, nie wskazał jednak terminu w jakim mogłoby się odbyć spotkanie ze skierowanymi bezrobotnymi.

/dowody: pismo k. 83, pismo k. 84/

Pismem z dnia 17 marca 2016r., doręczonym pozwanemu w dniu 18 marca 2016r. powód rozwiązał w trybie natychmiastowym przedmiotową umowę i wezwał do zwrotu części środków otrzymanych w ramach przyznanej refundacji tj. kwoty 13 359,75 zł w terminie 30 dni wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji. Do dnia wniesienia pozwu powód nie zwrócił żądanej kwoty.

/dowód: pismo k. 86, okoliczność bezsporna/

Sąd zważył, co następuje.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zaoferowany przez strony materiał dowodowy w większości z dokumentów oraz zeznań świadków i przesłuchania pozwanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. T., gdyż korespondowały one z zeznaniami pozwanego jak i zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Niewiele wniosły do sprawy zeznania świadka M. H., gdyż zeznawał on na okoliczności mające miejsce już po rozwiązaniu umowy o refundację, a mianowicie udostępnienia pozwanemu pomieszczenia na działalność myjni samochodowej.

Generalnie za wiarygodne uznano zeznania pozwanego P. K., gdyż znalazły potwierdzenie w dokumentach przedłożonych do pozwu oraz zeznaniach świadka M. H..

Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty, gdyż były jasne i kompletne. Ponadto ich prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Przechodząc do rozważań prawnych, na wstępie wskazać należało, iż spór pomiędzy stronami sprowadzał się do zasadności rozwiązania przez powoda umowy o refundację kosztów wyposażenia (...), w szczególności czy pozwany faktycznie nie wywiązał się ze swoich obowiązków, co uzasadniało zwrot przyznanych środków, czy niewykonania umowy było następstwem okoliczności za które pozwany nie ponosił odpowiedzialności. Bezspornym było pomiędzy stronami zawarcie umowy i jej treść, w szczególności obowiązki każdej ze stron wynikające z umowy. Bezspornym było również, iż pozwany rozwiązał umowę o prace ze skierowanym bezrobotnym i we właściwym czasie zgodnie z postanowieniami umowy powiadomił o tym powoda.

W myśl przepisu art. 353§ 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Zgodnie zaś z art. 354§ 1 dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę Nr (...) o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy dla skierowanych bezrobotnych. Umowa ta jasno precyzowała obowiązki każdej ze stron, również w sytuacji

rozwiązania umowy o pracę przez Pracodawcę ze skierowanym bezrobotnym. W umowie wskazane były również przypadki, w których każda ze stron mogła rozwiązać umowę.

Paragraf 6 umowy regulował obowiązek pracodawcy. Zgodnie z ust 1 i 2 tego paragrafu, Pracodawca zobowiązany był do zatrudniania na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego przez okres co najmniej 24 miesięcy i utrzymania przez okres co najmniej 24 miesięcy stanowiska pracy utworzonego w związku z przyznaną refundacją. W ustępie 7 wprowadzono obowiązek niezwłocznego informowania (...), nie później jednak niż w ciągu 7 dni o wypadkach wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym.

Kwestię obowiązków pracodawcy i urzędu w sytuacji wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę regulował § 10 umowy. W przypadku takim, Urząd zobowiązał się do skierowania na utworzone stanowisko pracy kolejnego bezrobotnego. Pracodawca zaś zobowiązał się zatrudnić kolejnego skierowanego bezrobotnego na okres co najmniej uzupełniający - okres 24 miesięcy zatrudnienia na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy skierowanego bezrobotnego, i dostarczyć Urzędowi niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 7 dni kopię umowy o pracę zawartej z kolejnym skierowanym bezrobotnym. Przerwa w zatrudnieniu kolejnej osoby bezrobotnej na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy powodowała wydłużenie okresu utrzymania przedmiotowego stanowiska.

W ocenie Sądu umowa w sposób jasny i nie budzący wątpliwości określała obowiązki każdej ze stron w sytuacji wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym. Pracodawca miał obowiązek nadal utrzymywać stanowisko pracy i zatrudnić kolejnego skierowanego bezrobotnego, natomiast Urząd zobowiązany był do skierowania osoby do pracy. Przerwa w zatrudnieniu powodowała wydłużenie okresu utrzymania stanowiska. Zatem to po stronie powoda ciążył obowiązek wyszukania i skierowania pracownika, a nie na pozwanym.

Tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż to pozwany poszukiwał pracowników, w tym chciał usilnie zatrudnić osobę, która już u niego wcześniej pracowała. Nie wskazał kolejnego terminu na rozmowy kwalifikacyjne z kolejnymi bezrobotnymi (pozwany nie zaprzeczył temu faktowi). Jak wynikało z umowy jego jedynym obowiązkiem było utrzymanie stanowiska pracy i zatrudnienie wskazanego bezrobotnego. Tymczasem jak wynikało z notatki sporządzonej przez pracownika powoda, stanowisko to po rozwiązaniu umowy o pracę z M. T., nie było utrzymywane. Pozwany sam przyznał, iż zawiesił działalność z uwagi na redukcję kosztów. Jak wynikało z jego przesłuchania, pozwany wyrażał chęć współpracy z powodem, ale na własnych warunkach, tj. zatrudnienia osoby, która już u niego była wcześniej zatrudniona (również w ramach refundacji kosztów wyposażenia stanowiska), nie zważając na to, iż powoda jako udzielającego pomocy finansowej ze środków publicznych na zasadach ściśle uregulowanych w odrębnych przepisach, wiązały ograniczenia związane z udzielaniem tej pomocy. To powód był podmiotem który decydował jaka osoba bezrobotna może zostać skierowana do zatrudniania w ramach dofinansowania stanowiska. Tymczasem pozwany nie wyznaczył kolejnego spotkania na rekrutację bezrobotnych, uniemożliwiając Urzędowi wykonanie obowiązku skierowania do pracy kolejnego bezrobotnego.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, tj. nie utrzymywał stanowiska pracy utworzonego w związku z otrzymaną refundacją. W związku z tym powód uprawniony był do rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym, zgodnie z § 13 ust 6 umowy.

W takim przypadku zgodnie z ust. 9 § 6 umowy, pracodawca zobowiązany był do zwrotu, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania (...), refundacji w wysokości proporcjonalnej do okresu niezatrudniania na utworzonych stanowiskach pracy skierowanych bezrobotnych, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania środków.

Pozwany podnosił zarzut braku zobowiązania, ponieważ wykonanie zobowiązania było niemożliwe i było następstwem okoliczności, na które pozwany nie miał wpływu. W ocenie Sądu zarzut ten był niezasadny. W myśl art. 475§ 1 kc jeżeli świadczenie stało się niemożliwe skutkiem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, zobowiązanie wygasa.

(...) oznacza w języku polskim, że coś nie jest możliwe do zrealizowania bądź wykonanie czegoś jest niepodobieństwem albo coś nie daje się urzeczywistnić. Przewidziane w powołanym przepisie skutki nastąpią wtedy, gdy niemożliwość ma charakter obiektywny, tj. wtedy, gdy nie tylko kontrahent danej umowy, ale nikt nie może wykonać określonego świadczenia. Świadczenie jest obiektywnie niemożliwe jedynie wtedy, gdy przyczyna niemożliwości leży poza sferą działalności i aktywności dłużnika, tkwi w przedmiocie świadczenia, czyli jest niemożliwością „samą z siebie” (Z. Radwański (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 328). Skutku wymienionego w przepisie nie wywoła zasadniczo niemożliwość subiektywna, która zachodzi wtedy, gdy tylko dłużnik nie może spełnić określonego świadczenia, ale może je spełnić jakakolwiek inna osoba (K. K., S. niemożliwości..., s. 19). Niekiedy tak się jednak może zdarzyć, z uwagi na charakter świadczenia, do którego dłużnik jest zobowiązany, że nikt inny poza nim świadczenia nie może spełnić. Zatem, mimo iż przyczyny niemożliwości świadczenia tkwią tylko w osobie dłużnika, to treść zobowiązania nadaje świadczeniu charakter niemożliwości obiektywnej. Niemożliwość ta obejmuje zarówno niemożliwość przedmiotowa, jak i podmiotowa świadczenia. (tak. Z. Gawlik Komentarz do art.475 Kodeksu cywilnego, system prawny LEX.)

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie wystąpiła żadna okoliczność skutkująca obiektywną niemożliwością wykonania przez pozwanego świadczenia tj. utrzymania stanowiska pracy i zatrudniania osoby skierowanej przez Urząd. Tak długo bowiem jak Urząd kierował do pozwanego osoby do zatrudnienia na dofinansowanym stanowisku pracy, tak długo pozwany winny był utrzymać to stanowisko w tzw. „gotowości”. Pozwany nie wykazał, by wskutek np. siły wyższej nie mógł dalej utrzymywać stanowiska. Jak sam zeznał, zawiesił działalność po to, aby zredukować koszty. Pozwany nie odpowiadał na propozycję uzgodnienia terminu kolejnego spotkania z kandydatami do zatrudnienia. Zatem w ocenie sądu, subiektywne przekonanie pozwanego, iż nie może zatrudnić żadnego ze skierowanych bezrobotnych, przy braku współpracy z Urzędem w zakresie prowadzenia spotkań z kolejnymi kandydatami, nie stanowiło okoliczności za którą jako dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, skutkującą wygaśnięciem zobowiązania.

Na marginesie zauważyć należało, iż skuteczne rozwiązanie przez powoda umowy uniemożliwiało zawarcie jakiegokolwiek aneksu. Zatem poza rozważaniami Sądu pozostawało, czy powód winien zawrzeć z pozwanym taki aneksz czy nie.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 353§ 1 kc orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art 359 kc, od dnia 3 lipca 2014r. tj. dnia otrzymania przez pozwanego środków, zgodnie z § 6 ust 9 umowy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik postępowania. Ponieważ pozwany przegrał sprawę, obowiązany był zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty. Na zasądzone koszty składała się opłata od pozwu w kwocie 167 zł oraz 3 zł opłaty kancelaryjnej za wydanie kserokopii protokołu.

Ponieważ powód złożył pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, a stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz w postępowaniu upominawczym i przekazano sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym, od pozwu winna zostać uiszczona pozostała część opłaty, tj. 3/4 części z 5 % od wartości przedmiotu sporu 13 359,75 zł, czyli kwota 501 zł. Z uwagi na to, iż Sąd omyłkowo nie wezwał powoda do uzupełnienia opłaty, opłatę tę należało pobrać od strony przegrywającej czyli pozwanego o czym orzeczono jak w punkcie III wyroku.